

Enredant-me

Un relat de: [Neusanca](#)

Surto per la finestra descabellada,
ningú m'observa ;
No hi ha cecs
no hi ha muts ni coixos.
Em deixo atrapar pel color d'un arbre,
volant poruga els carrers
i les ombres mirant-me.
Cuanta incertesa! éssers no em jutgeu!
Jo visc al seu cor
ell habita en el meu,
crec que si,no pot ser no!
Sense pressa ,no vull girs.
Dell nostre món no ens despistèm
digam-ho ,no veritat?
passi el taló més alt mai vist
passi el nas millor esculpit
passi la bellesa que millor parla
no voldria omplir-me les entranyes
de papallones negres que pintin foc,
cremant-me el cor mulla't per llàgrimes d'il·lusions.
No vull confiança desencaixada
no sisplau